

JAZZFLITS NUMMER 423

22 JULI 2024

IN DIT NUMMER:

1 **BERICHTEN**

5 **JAZZ OP PAPIER**

Rinus Groeneveld.

6 **JAZZ OP DE PLAAT**

Tijs Klaassen, Marta Warelis,

Matt Wilson, Armand van Wijck e.a.

10 **JAZZ OP HET PODIUM**

North Sea Jazz Festival 2024.

EN VERDER (ONDER MEER):

18 Gloria Coleman (Erik Carrette)

20,5 JAAR JAZZFLITS

01 09 2003 - 01 03 2024

JF 424 KOMT 25 JULI UIT

(NORTH SEA JAZZ FOTOSPECIAL)

BERICHTEN

Fleurine. (Foto: Juliana Flaskamp)

Fleurine maakt programma voor World of Jazz

Onder de titel 'The Balancing Act' is zangeres en BiMpro-voorzitster Fleurine deze maand gestart met een eigen programma op het jazzkanaal World of Jazz. Ze presenteert elke eerste en derde maandagavond van de maand een uur lang jazz en draait veelal nieuwe releases. Fleurine probeert in het programma – daar verwijst de titel ook naar – precies evenveel muziek van vrouwelijke en mannelijke jazzmusici te laten horen. Van die gelijke verdeling zou in de hele jazzscene sprake moeten zijn, vindt zij, maar voorsnog zijn vrouwen in de minderheid met een aandeel van twintig procent. 'The Balancing Act' start om 20.00 uur. World of Jazz zendt uit via internet.

ia77

JazzFlits

TOONAANGEVEND JAZZPERIODIEK SINDS 2003

BEN VAN GELDER, TINEKE POSTMA EN FAY CLAASSEN IN RACE VOOR EDISON JAZZ

Albums van de saxofonisten Ben van Gelder en Tineke Postma (categorie 'nationaal') en zangeres Fay Claassen (categorie 'vocaal nationaal') zijn genomineerd voor een Edison Jazz 2024. Vallen zij in de prijzen, dan krijgen zij hun Edison op 7 oktober uitgereikt in het AFAS Theater Leusden. Tijdens deze avond wordt ook de Edison Oeuvreprijs Jazz uitgereikt aan een nu nog onbekende jazz-musicus.

Alle genomineerde producties verschijnen in de periode 1 april 2023 tot 1 april 2024 en zijn uitgebracht door leden van de organiserende NVPI (de brancheorganisatie van muziekproducenten). 'Eigen beheer'-producties dingen derhalve niet mee. De nominaties werden dit jaar opgesteld door een vakjury bestaande uit Angelique Houtveen, Annie van der Velden, Mischa Andriessen, Frank Bolder, Marieke Meischke en Martine van Zelst. De Edison muziekprijzen worden sinds 1960 uitgereikt. Dit zijn alle nominaties in de categorie jazz:

Nationaal

Arve Henriksen, Harmen Fraanje – Touch Of Time

Ben van Gelder – Manifold

Tineke Postma – Aria

Vocaal Nationaal

Cantorias – Cantorias

Fay Claassen – Residentie Orkest The Hague

- Symphonic Stories

Marjorie Barnes – Both Sides Now

Internationaal

Alabaster DePlume – Come With Fierce Grace

Charles Lloyd – The Sky Will Still Be There Tomorrow

Joel Ross – nublues

Vocaal Internationaal

Elina Duni, Rob Luft, Fred Thomas, Matthieu Michel

- A Time To Remember

Gretchen Parlato, Lionel Loueke – Lean In

Meshell Ndegeocello – The Omnichord Real Book

Nieuwkomer

Alistair Payne – REFLEX: Live At Bimhuis

Pau Li Liem – No One Knows

Ronny de Carlo – Fonque Nouveau

Vijftigjarig Bimhuis viert in oktober uitgebreid feest

De activiteiten van het Amsterdamse Bimhuis staan de maand oktober geheel in het teken van het vijftigjarig bestaan van het podium. Martin Fondse's BIG-BIM50: HOME verricht op 1 oktober de aftrap met een nieuw werk dat een eerbetoon is aan de oprichters, inspiratoren en pioniers van het Bimhuis. Ook wordt teruggekeken met Hans Dulfer (2 oktober) en cellist Ernst Reijseger (26 oktober) - zij speelden ook tijdens de openingsmaand in 1974 - het ICP Orchestra (6 oktober) en een avond gewijd aan Willem Breuker (20 oktober). Bassist Arnold Dooyeweerd staat 7 oktober centraal; hij verzorgde 46 jaar lang een gratis workshop in het Bimhuis. Nieuwe muziek is er van pianiste Marta Warelis (11 oktober). Tijn Wybenga besluit de feestmaand op 31 oktober met zijn Braintea-ser Orchestra. Zij laten horen wat Wybenga in het kader van de Bimhuis Compositieopdracht 2024 heeft gemaakt. De volledige muziekprogrammering, met ook het Sun Ra Arkestra, is te vinden op de Bimhuis-website. Veel jubileumconcerten zullen op YouTube via Bimhuis TV (terug) te zien zijn.

Er staat niet alleen muziek in het Bimhuis zelf op het programma. Op alle woensdagen in oktober zijn concerten van 'typische' Bimhuis-musici op vijf Amsterdamse podia waar het Bimhuis zich verwant mee voelt, waaronder De Roode Bioscoop en Zaal 100. En in de weekenden zijn er huiskamerconcerten bij Amsterdammers thuis.

Daarnaast zal in het Bimhuiscafé een expositie met persoonlijke concertverzoeken van inmiddels wereldberoemde musici, oude posters en krantenkoppen, foto's en andere opmerkelijke stukken uit de Bimhuis-geschiedenis te zien zijn. En in de Openbare Bibliotheek Amsterdam (OBA) aan de Oosterdok staat in oktober een miniversie van het Bimhuis. Daarin zijn ieders favoriete concerten van Bimhuis TV te bekijken.

Het Bimhuis is sinds 2005 aan het IJ in Amsterdam gevestigd, maar de plek waar het in 1974 allemaal begon was de Oudeschans. Daar vonden Hans Dulfer, Willem Breuker en Misha Mengelberg een oude meubelzaak, die werd omgebouwd tot podium voor Nederlandse jazz. Het was een plek voor en door musici, waar de nieuwste geluiden te horen waren en die musici eerlijk betaald werden volgens de nog steeds geldende BIM-norm.

MUSICI JAZZWERKPLAATS DEN BOSCH OOGSTEN WAARDERING TIJDENS ALTSTADTFEST IN TRIER

De Junior Jazz Academy in Trier met vooraan leider Jeroen Doornik (zittend). (Foto: Jazzwerkplaats)

De Talent Band op het podium in Trier. (Foto: Jazzwerkplaats)

Twee bands van de Jazzwerkplaats Den Bosch traden zaterdagmiddag 29 juni in Trier (Duitsland) op tijdens het Altstadtfest. Dit jaarlijkse festival trekt zo'n 100.000 bezoekers, die op verschillende podia in het centrum allerhande muziek krijgen aangeboden. Pop, rock, salsa en ook jazz. De twee Bossche bands, de Junior Jazz Academy en de Talent Band, vielen in de smaak, zo meldde ons Annemarth Velds van de Jazzwerkplaats: "Veel publiek bleef hangen bij de Sparkassa-Trier-Bühne op de Kornmarkt bij de optredens van beide bands. Er klonk veel enthousiasme over het jonge talent uit Den Bosch". Cursisten van de Jazzwerkplaats bezochten het festival al eerder, voor het laatst in 2019. Velds: "Het Altstadtfest is voor het jonge talent een mooie kans om internationale speelervaring op te doen." De Jazzwerkplaats Den Bosch is een plek waar amateurmuzikanten samen kunnen musiceren, onder begeleiding van professionele muzikanten.

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

Uitbaters Hnita Jazz Club kijken tevreden terug op afgelopen seizoen

In het tweede seizoen van de Hnita Jazz Club in de gerenoveerde Hnita-Hoeve (Heist-op-den-Berg) werden ruim negenduizend kaartjes verkocht voor 102 concerten. Reden voor tevredenheid, zo melden de uitbaters in een persbericht, want de belangstelling was groter dan het seizoen daarvoor. Onder meer Itamar Borochoy, BeraadGeslagen, Lucid Lucia feat. Joseph Bowie & Kim Clarke, Sullivan Fortner, Joel Frahm, Tutu Puoane, PLURISM en het mòs ensemble stonden op het podium. De Hnita Jazz Club kreeg ook een eigen Hnita Big Band. Op initiatief van trombonist Dree Peremans en in nauwe samenwerking met de club, verzorgde de bigband vijf optredens in de Hnita-Hoeve en trad hij naar buiten op de Bigband Battle in Bonheiden. De Hnita Jazz Club werd in 1955 opgericht door wijlen Juul Anthonissen.

Ujazz zit zonder vast podium

DUMS, de vaste concertlocatie van het Utrechtse Ujazz, is gesloten. De eigenaar, vereniging Domus, is failliet verklaard. Ujazz is naarstig op zoek naar een nieuw podium, want voor het najaar zijn acht concerten gepland op de eerste en derde vrijdag van de maand. In de maand september kan waarschijnlijk onderdak gevonden worden in Parnassos. De zondagmiddagssessies van Ujazz worden in september en oktober niet georganiseerd. De twee voor het najaar geplande workshops gaan door in het Utrechtse Muziekhuis. Ujazz heeft eerder een nomadisch bestaan geleid, zo meldt het bestuur in een nieuwsbrief. Het hoopt dat de bezoekers de evenementen van Ujazz daardoor niet uit het oog zullen verliezen. Ujazz is een vereniging waarin jazzmusici (professionals en amateurs) zich met jazzliefhebbers inzetten voor jazz in Utrecht en wijde omgeving.

Bassist Christian McBride en saxofonist Joshua Redman op het afgelopen North Sea Jazz Festival. (Foto: Joke Schot)

NN NORTH SEA JAZZ FESTIVAL BLIJFT NOG ZEVEN JAAR IN ROTTERDAM

Het NN North Sea Jazz Festival blijft tot 2031 in Rotterdam. Vertegenwoordigers van het festival, Havenbedrijf Rotterdam, Rotterdam Festivals en Rotterdam Ahoy tekenden 12 juli jl. een contract waarin dat geregeld is. Ook werd recentelijk bekend dat Nationale-Nederlanden (NN) voor drie jaar heeft bijgetekend als hoofd- en naamgevend sponsor van het festival. NN sponsort het festival sinds 2018.

Jan Willem Luyken, directeur van NN North Sea Jazz Festival, is verheugd dat het festival in Rotterdam blijft: "Het is al bijna twintig jaar onze thuishaven, en de band met alle geledingen van de stad is inmiddels ijzersterk. De onvoorwaardelijke steun van onze Rotterdamse partners is een onmisbare pijler voor het festival. We zijn dan ook ontzettend blij en dankbaar dat we de samenwerking mogen voortzetten en verder uitbouwen". Dat het North Sea Jazz Festival in Rotterdam blijft is ook goed nieuws voor het festival North Sea Round Town. Het omlijst sinds jaar en dag het North Sea Jazz Festival. Het zet 's zomers drie weken de jazz in het zonnetje met meer dan 350 concerten op 125 verschillende locaties in alle wijken van de stad.

Impuls voor jazz in Sittard

Vanaf 1 juli werken poppodium Volt en het Pitboel Theater samen bij de programmering van jazzconcerten in Sittard. Pitboel Theater organiseert die al enkele jaren op iedere tweede maandag van de maand. Poppodium Volt gaat financieel bijdragen en zal de kaarten voor de shows gaan verkopen. De programmering blijft het Pitboel Theater doen in samenwerking met gitarist Bart Oostindie.

Sultan Stevenson. (Persfoto)

Pianist Sultan Stevenson tekent contract bij Edition Records

De Britse pianist Sultan Stevenson heeft een platencontract getekend bij het label Edition Records. Zijn volgende album 'El Roi' zal er in maart 2025 verschijnen. Labelmanager Dave Stapleton is verheugd: "Sultan is a natural communicator and storyteller. His music has a captivating throughline that is both accessible and deeply thought-provoking", zegt hij in een persbericht. Stevenson is beïnvloed door McCoy Tyner, Kenny Kirkland, Gerri Allen en Ahmad Jamal, schrijft hij op zijn website. Overigens treedt Stevenson altijd op met een hoed van eigen makelij. Hij heeft er diverse. De hoeden zijn ook te bestellen via zijn website.

ZOMERFREQUENTIE JAZZFLITS

Jazzflits verschijnt twintig keer per jaar; meestal eens in de twee of drie weken. Zomers nemen we altijd wat gas terug. We komen in augustus en september maar één keer uit.

Vanaf oktober kunt u ons weer twee keer per maand in uw mailbox tegemoet zien.

TRIO KIN GAJO WINT 23STE EDITIE CONCOURS JONG JAZZ TALENT GENT 2024

Het trio Kin Gajo - saxofonist Werend Van Den Bossche, accordeonist Stan Maris en drummer Tom Peeters - heeft het concours Jong Jazz Talent Gent 2024 gewonnen, zo werd 11 juli tijdens het festival Gent Jazz bekendgemaakt. Kin Gajo krijgt 10.000 euro voor een speciaal project en mag in 2025 op het hoofdpodium van het festival Gent Jazz optreden.

In totaal hadden zich 36 kandidaten voor de 23ste editie van het concours aangemeld. Drie finalisten resteerden: winnaar Kin Gajo, Yu-Ting Li & Victor Khaddaj en Ignovara. Kin Gajo bracht een mix van, zoals ze het zelf omschrijven, 'groove-based jazz en instrumentale hip-hop'. Hun muziek kenmerkt zich door aanstekelijke ritmes en melodieën. Het concours Jong Jazz Talent Gent bestaat sinds 2001. Eerdere winnaars waren onder anderen De Beren Gieren, Steiger, saxofonist Robin Verheyen, Donder, BRZZVLL, Dishwasher_ en AKI. Als winnaar van 2023 mocht de laatstgenoemde formatie op 11 juli een concert op het hoofdpodium van Gent Jazz geven. AKI presenteerde daar het project dat met de prijs van 10.000 euro was gerealiseerd.

Jazz Middelheim voortaan met Pinksteren

Jazz Middelheim zal vanaf 2025 in het weekend rond Pinksteren zijn beslag krijgen. Het festival vond meer dan vijftig jaar in augustus plaats. Het festival zal als vanouds vier dagen duren en zich in Park Den Brandt in Antwerpen blijven voltrekken. Rond Pinksteren zijn veel Amerikaanse bands op tournee in Europa en zijn ze goedkoper te engageren dan wanneer ze in augustus voor één concert naar Europa moeten komen, zo meldt de festivalorganisatie als reden voor de verschuiving. Ook is er met Pinksteren weinig concurrentie van andere festivals en activiteiten, zo stelt men in een persbericht.

Hoofdpodium International Jazz Day 2025 in Abu Dhabi

Het hoofdpodium van de International Jazz Day 2025 zal in Abu Dhabi staan, hoofdstad van de Verenigde Arabische Emiraten (UAE). Dit maakte Audrey Azoulay, hoogste functionaris van de VN-organisatie Unesco, samen met toetsenist Herbie Hancock, ambassadeur van de jazzdag, op 10 juli bekend. Abu Dhabi zal op 30 april onder meer het jaarlijkse All-Star Global Concert onderdak bieden. De internationale jazzdag wordt sinds 2011 jaarlijks gehouden onder auspiciën van Unesco. Herbie Hancock was destijds een van de pleitbezorgers.

Charles Lloyd vier keer op één in Downbeat Critics Poll; Tineke Postma en Han Bennink zijn Nederlandse inbreng

Saxofonist Charles Lloyd (87) staat in vier categorieën bovenaan in de 72ste jaarlijkse 'critics poll' van het Amerikaanse blad Downbeat. Hij is 'Artist of the Year', maakte het 'Album of the Year', is 'Tenor Saxophonist of the Year' en wordt verder toegelaten tot de 'DownBeat Hall of Fame'. Nooit eerder gooide een musicus zulke hoge ogen in de poll. Ook Immanuel Wilkins won in meerdere categorieën ('Jazz Group' en 'Alto Saxophonist of the Year'), evenals James Brandon Lewis ('Rising Star Artist of the Year', 'Rising Star Composer of the Year'). Tussen het leeuwendeel Amerikaanse artiesten zijn Tineke Postma (als middenmoter in de categorieën 'Soprano Saxophone' en 'Rising Star Alto Saxophone') en Han Bennink (als middenmoter in 'Percussion') de Nederlandse inbreng. De volledige uitslag van de poll is te vinden in het augustusnummer van Downbeat. Een selectie daaruit treft u op pagina 17 van deze Jazzflits aan.

JAZZ OP PAPIER

GROENEVELD: een loopbaan met een gierende straaljager in het hoofd

Rinus Groeneveld is bijna 75 en staat sinds een halve eeuw op de podia als professioneel tenorsaxofonist. Dat weten we natuurlijk. Wat menigeen niet wist, is dat hij sinds 36 jaar kampt met een heftige vorm van tinnitus. Zelf verwoordt hij deze aandoening als 'een straaljager in mijn oor' in het boek 'Tenoritus: 36 jaar tenorsax & tinnitus'.

Daarmee is de toon gezet: Rinus is een jazzveteraan die niet kampt met een piepje of een ruisje, maar met een oorverdovend geraas. De schrijver van deze bespreking begon meteen – evenals vast meer lezers – haastig terug te rekenen: toen bij dát optreden en die bijeenkomst en dát interview, was die straaljager er toen al?

Ja, die was er. Naarmate je verder leest, neemt het respect voor deze taaie beroepsmuzikant steeds verder toe. Wát een arbeidsethos! Want hij klaagt er kennelijk zelden of nooit over, buiten familiekring dan; komt gewoon naar de 'gig' en speelt het dak eraf, altijd weer. Veelal in kroegen tot het ochtendgloren. Onvermoeibaar.

Groeneveld behoort met John Engels tot de zeer weinige muzikanten die hun jeugdige enthousiasme nooit hebben verloren. En dat dus met die straaljager in zijn hoofd. Die bracht hem tot de totale wanhoop, inclusief zelfmoordgedachten en bizarre diëten. En dan gewoon maar blijven spelen, met tomeloze intensiteit. Er zou zo onderhand wel een Boy Edgarprijs voor hem in zitten.

[vervolg in de rechterkolom...](#)

Het boek wisselt anekdotisch opgeschreven herinneringen af met uitweidingen over de gruwelijke aandoening. Dit levert een leesbaar resultaat op, al is het boek anders opgeschreven dan je wellicht zou verwachten. De auteurs – naast het onderwerp zelf ook huisarts Susan Keblusek – hebben ernaar gestreefd om de levendige spreektrant van Groeneveld natuurgetrouw in geschreven tekst te vatten.

Je hoort Rinus praten in passages als (letterlijk geciteerd): "Mijn hele leven was, en is muziek van 's morgens vroeg tot in de nacht. Stoppen bleek onmogelijk te zijn. Zonder dat, ben ik alleen maar IK, mijn Schaduw en mijn pieptoon. Ik dacht we gaan niet stoppen met saxofoon spelen. Ik ontdekte dat als ik saxofoon speelde de pieptoon tijdelijk verdween, en daardoor werd ik ook gekalmeerd."

Het ontbreken van ingrijpende eindredactie leidt soms tot een geheel eigen spelling, zoals wanneer Rinus naar Dexter Gordon komt luisteren in 'Nick Vollenbrecht' met een 'casette recorder-tje' om 'opname's' te maken. Dat went.

Wat overheerst, is nogmaals: respect. Als tinnituspatiënt zal Groeneveld ongetwijfeld her- en erkenning bieden voor de volgens hem 60.000 Nederlanders die hier ook mee kampen. Veelal opgelopen toen ze in een roekeloze tijd vlak bij een keiharde versterker stonden. Zonder oordoppen, want die waren niet hip. Die doppen doen we tegenwoordig wél in; dat benadrukken zijn zoons Gino en Sonny. Zij werden ook muzikant en komen eveneens aan het woord, net als meer familieleden. Daarmee richt het boek zich tevens op de naasten van de patiënt.

Hun vader komt met meer adviezen in dit boek: geen drank, geen zoetigheid en probeer een beetje vriendjes te worden met de straaljager in je hoofd. Accepteer het, voor zover dat gaat. Tussendoor zorgen de herinneringen aan een kleurrijke loopbaan voor de lichte toets. Als een volstreekte autodidact – ook het repareren van auto's en saxofoons en het bouwen van een opnamestudio maakte hij zichzelf eigen – begon hij op dwarsfluit in Bergen (N.H.) in de band Mayfly, 1969.

Hierna volgden dienstverbanden met De Roomsoezen – 'ik voelde mij als een vis in een bowl of sherry' – en oneindig veel 'gigs' met bijvoorbeeld Hans Dulfer, waarbij het ook in de kleedkamer reuze gezellig was, vooral nadat manager Inge Dulfer een dealer had verwijderd. "Zij ging flink tekeer tegen hem en schopte hem er letterlijk uit. En toen begonnen we aan de 2de set van het optreden."

Een hele trits foto's begeleiden deze herinneringen. Ook die aan helden onder wie Big Jay McNeely, die op de snelweg het stuur meende te moeten overnemen, en Dexter Gordon, die welwillend reageerde toen Rinus onaangekondigd ging meespelen: 'Sounds good.' Bij een andere gelegenheid – Rinus poogde een gesprek te beginnen – kon Dex alleen maar mopperen dat Amsterdam niet over een stijlvolle nachtclub zou beschikken. Groeneveld concludeert: "NOOIT te dicht bij je held in de buurt komen."

De tenorist komt tegen het einde met nog een overlevingstip voor wie anno 2024 al veel te verduren heeft, zoals de permanente straaljager in het oor: misschien laat je de tv en de 'wereld-ellende' voor wat ze zijn. "Ik heb er bewust voor gekozen me af te sluiten, ik kan alleen op postzegelformaat m'n eigen wereld en mijn eigen omgeving proberen te verbeteren buiten de offers die ik geef om muziek te maken."

Jeroen de Valk

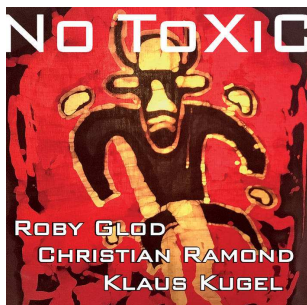
Rinus Groeneveld/Susan Keblusek.

Tenoritus: 36 jaar tenorsax & tinnitus.

Uitgeverij Dolly Words, te koop bij o.m. Concerto, Amsterdam. 160 pagina's, 20 euro, ISBN 978-90-90-38187-9

JAZZ OP DE PLAAT

ROBY GLOD/CHRISTIAN RAMOND/KLAUS KUGEL
No Toxic
 Nemu Records

De vroegste vorm van vrije geïmproviseerde muziek was eind jaren veertig al te horen in het werk van pianist Lennie Tristano. Dat diens muzikale invloed anno nu nog steeds doorwerkt, is te horen op het album 'No Toxic' van de Luxemburgse saxofonist Roby Glod met de Duitsers Christian Ramond (bas) en Klaus Kugel (drums). De laatste brengt de opname uit op zijn label Nemu Records. Opvallend in deze context is dat de enige track die uitgaat van een compositie, gebruikmaakt van 'Carol's dream', een stuk van Tristano-volgeling Connie Crothers. Maar in een aantal titels van de vrije improvisaties die de rest van de cd vullen, vallen titels als 'Unconscious superglitzer', 'Unconscious second turn' en 'Subconscious Triptychon' op. Ze verwijzen naar de beroemdste compositie van Tristano's altsaxofoonpartner Lee Konitz, 'Subconscious-Lee'. Glod refereert in zijn saxofoonspel ook zeker aan de grote altist (zonder ook maar enige vorm van epigonisme, overigens), maar opvallender is hoe het trio als eenheid opereert. Want hoewel de muziek op 'No Toxic' volledig geïmproviseerd is, klinkt dat nergens zo. Het postbop-achtige 'Hot rot hi-beck' lijkt wel uit te gaan van een compositie, met swingende uptempo swing van Ramond en Kugel en een goede melodie van Glod. 'Unconscious second turn' kent een zelfde verloop, met weer een bijna-thema en een fijn swinggevoel. 'Subconscious Triptychon' is wat rauwer, met ruig strijkwerk van Ramond, beantwoord door Kugel met mallets op zijn trommels. De verlegen sax van Glod verzint er weer een mooi thema bij. Swing en lyriek zijn nooit ver weg op dit verrassende album, dat laat horen hoe bruikbaar de inzichten van Tristano in de 21ste eeuw nog steeds zijn.

Herman te Loo

Bezetting:

Roby Glod (altsax, sopraansax),
 Christian Ramond (bas),
 Klaus Kugel (drums).

Luister hier naar tracks van het album:
<https://robyslod.bandcamp.com/album/no-toxic>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

KAUFMANN/GRATKOWSKI/DE JOODE
Canberra
 Trokaan

In de vorige Jazzflits memoreerde ik (in mijn recensie van het nieuwe album van Omawi) wat een meester-improvisator bassist Wilbert de Joode is. En in dit collectieve trio wordt hij omringd door twee Duitse muzikanten van zijn eigen kaliber, rietblazer Frank Gratkowski en pianist Achim Kaufmann. 'Canberra' is het eerste album in acht jaar tijd, en wie de opname van een concert in de Australische hoofdstad (uit februari 2020) hoort, weet dat we veel moois gemist hebben. Hoe veelzijdig de muziek van het trio is, wordt meteen duidelijk in het openingsstuk, 'Now and here, burning'. De improvisatie opent met klanken en vormen die doen denken aan moderne gecomponeerde kamermuziek, maar dan gaat Gratkowski loos, en volgt er een hecht duet van Kaufmann en De Joode, alsof ze samen één muzikant zijn. De Nederlander tikt dan iets aan dat op een 'walking bass' lijkt, en met percussief spel in het binnenwerk van de piano en een melodelijn van de altsax lijkt het of we te maken hebben met een jazzkwartet. De drie andere stukken die het op vinyl uitgekomen album telt, kennen allemaal een even grillig als spannend verloop, waarbij het uitgekende vormgevoel van de drie heren ervoor zorgt dat je als luisteraar het idee krijgt dat er een compositie ten grondslag heeft gelegen aan de muziek. We mogen het Australisch fijnproeverslabel Trokaan dankbaar zijn dat de bescheiden discografie van dit sublieme trio weer een nieuw lemma kent.

Herman te Loo

Bezetting:

Frank Gratkowski (altsax, klarinet, altfluit),
 Achim Kaufmann (piano),
 Wilbert de Joode (bas).

Luister hier naar tracks van het album:
<https://tinyurl.com/5n8srdzb>

TIJS KLAASSEN QUINTET
Adhocism
 Zennex Records/Elastic Records

Dat bassist/componist Tijs Klaassen een voorliefde heeft voor melancholieke muziek, bleek al op het vorige album 'Nostalgia', dat twee jaar geleden verscheen. De nieuwe plaat, zijn derde als leider, 'Adhocism', opent opnieuw met een stuk dat die emotie oproept. 'Ethereal, (part 1)', is een duet voor gestreken contrabas en piano dat klassiek aandoet. Behalve een showcase voor het loepzuivere strijkwerk van Klaassen is het ook een fraai staaltje van diens compositie-talent. Toch blijft het niet alleen bij akoestische klanken, want de synthesizer van Floris Kappeyne speelt een belangrijke rol op het album. Het titelstuk wordt sterk bepaald door zijn elektronische klanken en ook in het stevige, Wayne Shorter-achtige 'Collage' verzorgt hij er de achtergrond mee. Net als op het vorige album zitten de composities stevig in elkaar en krijgt ieder stuk zijn eigen vorm mee. 'Nelles' krijgt een intro van bas en piano waarna het stuk in een Jimmy Giuffre-achtige sfeer continueert, met een sublieme klarinetsolo van Mo van der Does. Het orkestraal gedachte 'Shallow reflection' laat de band groter klinken dan een kwintet door de arpeggio's van de blazers. En 'The Queen of Mars' is een lyrisch, ook weer wat melancholiek stuk in 6/8 maat. Het album eindigt met 'Ethereal, (part 2)', dat minder klassiek aandoet dan het eerste deel, maar met de fluit van Matthias van den Brande in de hoofdrol, wel een pastoraal gevoel uitstraalt.

Herman te Loo

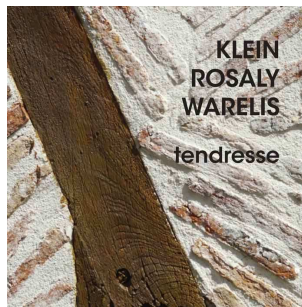
Bezetting:

Mo van der Does (altsax, klarinet),
 Matthias van den Brande (tenorsax, fluit),
 Floris Kappeyne (piano, synthesizer),
 Tijs Klaassen (bas, composities),
 Wouter Kühne (drums).

Hier speelt de groep 'Nelles':

<https://youtu.be/xXOH8PZba8M?feature=shared>

KLEIN/ROSALY/WARELIS
Tendresse
 Relative Pitch Records

Het kleine Amerikaanse label Relative Pitch Records heeft pianiste Marta Warelis duidelijk in de armen gesloten, en dat is begrijpelijk. Twee jaar geleden brachten ze al het solodebuut van de Pools-Amsterdamse improvisator uit, en nu rollen de cd's waarop ze een belangrijke rol speelt met regelmaat van de persen. In het vorige nummer van Jazzflits berichtte ik al over het nieuwe album van Omawi, en nu treffen we haar aan in een trio dat ook alweer een jaar of vier samen is. Basklarinettist Tobias Klein is al vele jaren een vaste waarde in improviserend Amsterdam, en Frank Rosaly streek hier vanuit Chicago neer, en ook zijn reputatie spreekt zich rond. Met 'Tendresse' laten ze voor het eerst op cd iets van zich horen, en zelden zal een albumtitel beter gekozen zijn. 'Tederheid', zoals het zich vanuit het Frans laat vertalen, is inderdaad een kwaliteit die de muziek van het drietal kenschetst. Dat wil niet zeggen dat de muziek alleen maar verstild of überhaupt zweverig zou zijn. Veel van de stukken (die alle vier pure improvisaties zijn) openen inderdaad met een zeker schuchterheid, maar in de loop van het nummer ontstaat een wat drukker en melodisch-percussief gevoel, al blijft het in het 'titelstuk', 'Avec toute la tendresse possible', in die bescheiden sfeer hangen. Het zorgt, al met al, voor een grote variëteit aan muzikale ontwikkeling, die dit debuut bijzonder aantrekkelijk maakt. 'Gestalt switch', het slotstuk, opent bijvoorbeeld als een vreemde dans van basklarinet en drums, alvorens Warelis zich ermee gaat bemoeien. Dankzij haar activiteiten in het binnenwerk van de piano ontstaat iets dat je haast 'jazz' zou kunnen noemen. Bovenal opereren de drie al collectief en wordt er met oren op steeltjes geluisterd en op de toppen van het muzikale kunnen gereageerd.

Herman te Loo

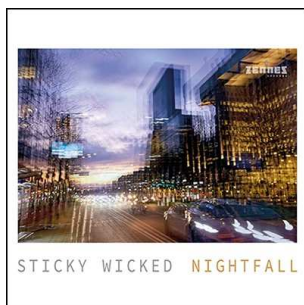
Bezetting:

Tobias Klein (basklarinet, contrabasklarinet),
 Marta Warelis (piano),
 Frank Rosaly (drums, percussie).

Luister hier naar tracks van het album:

<https://tinyurl.com/2ypx5cm8>

STICKY WICKED
Nightfall
Zennez Records

'Nightfall' is een project van de Rotterdamse bassist Peter van Breukelen. Met zijn band Sticky Wicked brengt hij vernieuwende jazzrock. Plannen voor het album waren er langer. Covid maakte ze vloeibaar. 'Nightfall' laat een symfonisch klankbeeld horen waarin de kleuring voortdurend verschuift. Toetsen, gitaar en bas zetten de muziek onder spanning met gelaagde arrangementen waarin elementen uit jazz, rock en funk listig worden gebruikt. Ik hoor invloeden van Al Di Meola, Level 42, Yes, Gino Vannelli, Michael Brecker, George Duke en Prince. Namen waaraan wordt gerefereerd, maar waar niet zwaar op wordt geleund. Sticky Wicked staat voor strakke, bijna tijdloos klinkende muziek. Van Breukelen schreef zeven stukken waarin hij stevig doorpakt met 'vibes' waar de energie vanaf spat. Opzwepende luistermuziek, die live uitgevoerd om de nodige bewegingsvrijheid zal vragen. Saxofonist Peter Lieberom neemt de 'lead' met catchy melodielijnen. Op 'Nightfall' staat kortom goed door-dachte muziek met een eclectisch karakter. Met een speelduur van rond de dertig minuten is het album wel wat aan de korte kant.

Roland Huguenin

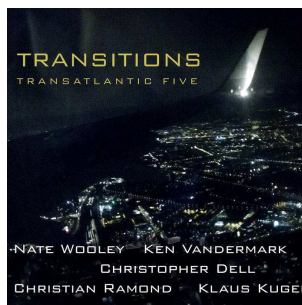
Bezetting:

Peter van Breukelen (basgitaar, composities),
 Peter Lieberom (tenorsax),
 Steven Hupkens, Matthijs Geerts (toetsen, synth),
 Guy Nikkels (el. Gitaar), Martin Verdonk (percussie),
 Remco van der Sluis (drums).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/4wpkndm9>

TRANSATLANTIC FIVE
Transitions
Nemu Records

Wie aan 'Out To Lunch' van Eric Dolphy denkt, hoort in eerste instantie het instrumentarium van de band-leider (en dan met name de basklarinet en de fluit). Maar minstens zo belangrijk voor de klankkleur van het klassieke album is de vibrafoon van Bobby Hutcherson. Het Duits-Amerikaanse kwintet Transatlantic Five heeft een bespeler van dat melodische slagwerkinstrument in de gelederen, in de persoon van Christopher Dell. De openingstrack van hun debuutalbum 'Transitions', het door hem gecomponeerde 'Around town' roept die associatie meteen in herinnering. Dat het de heren er niet om gaat een surrogaat-Dolphy af te leveren, wordt echter al snel duidelijk. Het album bevat behalve een compositie van rietblazer Ken Vandermark (het balladachtige 'En attente') zes improvisaties die de muzikale vermogens van het vijftal in al zijn breedte laten horen. In 'Transition II' horen we gestreken vibrafoon en bekkens een fascinerende 'soundscape' opzetten met borrelende blazersgeluiden, waarna de bas een puls inzet en het Dolphy-gevoel even terugkeert. 'Transition III' opent met een blazersduet, waarna de andere drie invallen met een 'Out To Lunch'-associatie om te eindigen met rauwe freejazz à la Peter Brötzmann. Zo komt het bewonderde album bij stukjes en beetjes tot ons, verwerkt tot een nieuw muzikaal amalgaam door een kwintet dat klinkt alsof het al jaren bijeen is. Drummer Klaus Kugel brengt het uit op zijn label Nemu Records, dat na een magere periode weer volop aan de weg timmert. Zie ook elders in deze rubriek.

Herman te Loo

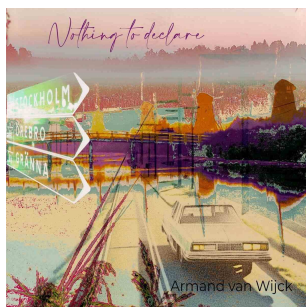
Bezetting:

Nate Wooley (trompet),
 Ken Vandermark (tenorsax, klarinet),
 Christopher Dell (vibrafoon),
 Christian Ramond (bas),
 Klaus Kugel (drums).

Beluister hier tracks van het album:

<https://tinyurl.com/2hxxf9ms>

ARMAND VAN WIJCK
Nothing To Declare
Howling Jazz

Enkele jaren geleden speelde Armand van Wijck op het terras van het Paviljoen aan het Water, een beschut liggende locatie aan de Rotterdamse Maashaven. Vrijmoedig en gepassioneerd bespeelde hij zijn chromatische harmonica in een trio van de Braziliaanse-Nederlandse zangeres Ivy Lemnos. De poëtische muziek vergeleed met het windje dat over de zwoele zomeravond waaide. Armand vertelde mij toen over zijn Indo-Nederlands-Creoolse achtergrond en zijn liefde voor Zweden, waar hij woont en toen nog muziek studeerde.

Het lichte gevoel van vrijheid en rust van die Rotterdamse zomeravond weerklinkt op het album 'Nothing To Declare'. Al meteen in de kalme melodie van 'Hardangervidda' (genoemd naar een ongerept natuurgebied in Noorwegen), het openingsnummer van de cd. Het zet de toon voor het hele album, met muziek in de lijn van het ECM-label. Van Wijck heeft een fluwelen toon. Zijn prachtige melodieën en rustige muziek voeren je naar de weidsheid van Scandinavië. In enkele nummers bespeelt hij ook de Indonesische bamboefluit. De klank van dat instrument weerspiegelt fraai de pasteltinten die het zachte licht in het Noorden over het landschap legt.

De bedachtzame muziek stemt weliswaar tot wegdromen, maar dat neemt niet weg dat er jazzmuzikanten spelen op dit album, die hier en daar een beetje willen uitbreken in wat snellere, 'groovende' frasen. Met 'Nothing To Declare' heeft Armand van Wijck een lovenswaardig debuutalbum gemaakt.

Roland Huguenin

Bezetting:

Armand van Wijck (harmonica, bamboefluit),
 Magdalena Eriksson (viool, zang),
 Axel Liliedahl Nordström (piano),
 Björn Petersson (contrabas),
 Johan Björklund (drums).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/3c6n4wtu>

MATT WILSON
Good Trouble
Palmetto Records

Hoe vier je je zestigste verjaardag? In New York doe je dat niet met een gezapig feestje en een glaasje bowl. In New York gaat de beuk erin. Vanaf de eerste noot. Wat, zestig pas? Er ligt nog een heel leven voor je. Wilson dient een indrukwekkende taart op, waaruit een jazzband van formaat springt. Saxofoniste Tia Fuller en pianiste Dawn Clement, nog niet zo lang geleden van de generatie die veelbelovend was, maar dat inmiddels meer dan waar heeft gemaakt, behoren beiden tot de meest gevraagde musici. Tia Fuller is met Jeff Lederer op dit album misschien het meest opvallend met haar opzweepende solo's, soms honkend en scheurend als in die lang vervlogen jaren van de rhythm & blues. Dawn is in het ritmetrio een rots in de branding die meer dan Wilson zelf, het ankerpunt van de groep vormt. Haar zang op twee nummers is niet zo belangrijk, haar door Thelonious Monk beïnvloede pianospel des te meer. Wilson kan daardoor vrij zijn gang gaan met creatieve ritmische explosies die de dagen van Art Blakey en Philly Joe Jones in herinnering brengen.

Matt Wilson zoekt problemen, goede problemen welteverstaan, en zijn band, die hij ook maar meteen de naam 'Good Troubles' heeft gegeven, is hem daarbij behulpzaam. Amerika kent genoeg problemen die het waard zijn om ten goede te keren. Wilson en zijn musici kunnen daarbij wel een handje helpen. Niet door zichzelf te laten toezingen met 'Happy Birthday', maar om in een suite het kortgeleden overleden congreslid en de burgerrechtactivist John Lewis en de opperrechter Ruth Bader Ginsburg als poortwachters tegen slechte problemen te eren.

Matt Wilson mag dan de zestig hebben gepasseerd, de bad troubles dienen zich duidelijk nog niet bij hem aan. De energie die hij in zijn muziek legt hoort eerder bij een dertigjarige, en zijn muziek is nog helemaal van nu.

Tom Beetz

Bezetting:

Matt Wilson (drums),
 Tia Fuller (altsax),
 Jeff Lederer (tenorsax, klarinet),
 Dawn Clement (piano, zang),
 Ben Allison (bas).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/ak42jx3u>

JAZZ OP HET PODIUM

FESTIVAL

NORTH SEA JAZZ FESTIVAL

12, 13 en 14 juli 2024

Ahoy, Rotterdam

Zodra we Ahoy binnenliepen, kwamen we weer onder invloed van de bedwelmde sfeer van het North Sea Jazz Festival (NSJ). Ook deze keer was het soms weer behoorlijk lastig om keuzes uit het overweldigende programma te maken, en daar aan vast te houden. Dan hoorden we een opmerking als: "Ben je nog niet naar Redman en McBride geweest?" en begon er toch weer iets te knagen. Tijdens NSJ zijn veel bezoekers zapconsumenten - vooral in positieve zin. Dat wordt niet in de laatste plaats door de (steeds betere) geavanceerde programma-app in de hand gewerkt.

De 47ste editie van NSJ was wederom perfect georganiseerd en leek breder van opzet dan ooit tevoren. Hoewel sommigen daaraan twijfelen, maakt de festivalorganisatie zich nog steeds hard voor jazz, geïmproviseerde muziek en daarvan afgeleide 'overige' genres en stromingen. NSJ richt zich op het behoud van erfgoed en ook het versterken van nieuwe ontwikkelingen.

Het waren eerder de maatschappelijke trends die domineerden dan de grote 'commerciële acts'. Musici reageren op de politieke spanningen in de wereld, door zich te uiten in protest of mystiek en spiritualiteit. Je ziet ook hun betrokkenheid bij het klimaat en de natuur.

Een meer specifieke groep musici maakt zich sterk voor (gender)gelijkheid en keert zich openlijk tegen haat en discriminatie. Daarnaast zijn er steeds meer musici uit niet-westerse culturen die aansluiting zoeken bij de jazzcultuur en daar specifieke elementen uit hun eigen taal, poëzie, kunst en cultuur aan toevoegen.

[vervolg in de rechterkolom...](#)

De Britse pianist Kit Downes met zijn zojuist uit de handen van festivaldirecteur Jan Willem Luyken (links) ontvangen Paul Acket Award. (Foto: Roland Huguenin)

Jaarlijks wordt tijdens het festival, als eerbetoon aan de oprichter, de **Paul Acket Award** uitgereikt aan een getalenteerde musicus. Dit jaar werd de award uitgereikt aan de Britse (kerk)organist en pianist **Kit Downes**, die optrad met zijn ENEMY trio. Downes ontwikkelt zich tot een pianist die de traditie opschudt met gelaagd spel, dat breed uitwaaiert over (speel)stijlen en speltechnieken. Een aanpak die intrigerende muziek oplevert.

'**Artist in residence**' was dit jaar de Amerikaanse zangeres, componist en multi-instrumentalist **Meshell Ndegeocello**. Wegens een zware verkoudheid moest ze haar krachten sparen, maar ze gaf toch glans aan de drie groepen waarmee ze optrad.

De **North Sea Jazz compositie-opdracht**, een vrije compositieopdracht aan een Nederlandse jazzmusicus. was dit jaar toebedeeld aan componist en dirigent **Tijn Wybenga**, die werk schreef voor het Metropole Orkest, dat hij ook zelf leidde. Zangeres Lizz Wright en trompettist Ambrose Akinmusire waren zijn speciale gasten. Het lyrische spel van Akinmusire hing glashelder boven de knap gearrangeerde orkestklank. De devote zang van Lizz Wright gaf een enorme lading aan de muziek. Wybenga mengde de verschillende secties van het orkest weergaloos en orkestreerde verrassende kleurnuances. Alle mogelijkheden die het klankpalet van het Metropole Orkest biedt, leken aan bod te komen.

Nederlandse muzikanten en via het Nederlandse opleidingsstelsel aan Nederland gebonden muzikanten, hadden een groot aandeel in het programma. Het NSJ is een voor hen ideale springplank. Er waren zo'n 45 aan Nederland gelieerde concerten. We doen een greep hieruit met om te beginnen **Sanem Kalfa**. Zij bewees zichzelf met onvoorspelbare improvisaties die ze verbond met onnadrukkelijke melodieën. Vanuit haar zang en cellospel creëerde ze ongreepbare cadensen die uitvloeiden in overweldigend muzikaal drama.

[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

Pianist **Philipp Rüttgers** putte uit vele bronnen, hanteerde heldere structuren en maakte ruimte voor spontane ingevingen. Hij is een veelzijdig componist die stijlen en tijdvakken vaardig combineert. Met zijn akoestisch trio schept hij boeiende vergezichten.

Talent en inzet openen deuren. **The Dam Jawn** heeft trompettist Jeremy Pelt als mentor. Hij schitterde in Rotterdam in hun midden en stuwde de groep tijdens NSJ tot grotere hoogten. Deze Amsterdamse groep, ontstaan in Philadelphia (VS), maakt muziek met een grensverleggend karakter.

Het **Jazz Orchestra of the Concertgebouw** (JOC) stond onder leiding van de Amerikaanse dirigent Jim McNeely, die tevens zijn eigen arrangementen had meegenomen. Het JOC blijft onovertroffen in muzikale veelzijdigheid en kwaliteit. De opkomst van stersolist Shai Maestro liet erg lang op zich wachten, waardoor er veel werd gelopen in de grote Hudson-zaal. Eenmaal op het podium, onderwierp de Israëliische pianist het JOC aan zijn geniale spel.

Pianist **Peter Beets** stond zondagavond laat met zijn trio op het podium. Hoewel zijn repertoire ons minder aansprak, blijven zijn grote inzicht, spel en improvisaties mateloos fascineren.

Het New Yorkse duo Sungazer maakt futuristische jazz, tussen improvisatie en elektronica, doordrenkt met 'dance beats' en 'grooves'. Op NSJ voerde het tweetal hun muziek uit - in samenwerking met een Nederlandse bigband - als **Sungazer Plus**, in avontuurlijke arrangementen. De stuwkracht bracht de Plus-band ver buiten de gebaande paden.

Amerika blijft de bakermat van de jazz. Ook dit jaar was er een zeer ruim aanbod van jong talent en grote namen van daar. Het allereerste concert dat we vrijdag hoorden was van **Irreversible Entanglements** uit Brooklyn, New York. De groep werd in 2014 opgericht voor de protestbijeenkomst 'Musicians Against Police Brutality', naar aanleiding van de door politiegeweld veroorzaakte dood van Akai Gurley. Het eigentijds free-jazzgeluid vormt de basis voor dichteres, 'spoken word'-artieste en groepslid Camae Ayewa. Haar gezichtsuitdrukking oogde getergd, alsof zij de pijn van eeuwen met zich meedroeg. Zij stelde vragen en gaf antwoorden: "wat is het verhaal, waarom?; we leven in een onomvervolg in de rechterkolom..."

Chief Adjuah met een door hemzelf ontworpen harp.
(Foto: Joke Schot)

keerbare verstrengeling". In haar stem klonk intense verontwaardiging die ze bezwerend uitte: "we hebben de opdracht te overleven". Ondersteund door een indringende machinerie die haar van akoestische geluidseffecten voorzag, leverde ze knap acteerwerk af.

Een schreeuw om aandacht voor zijn Afrikaanse origine, werd gegeven door trompettist **Chief Adjuah** (formerly Christian Scott). In zijn performance lag de nadruk op erkenning. Die blijft hij afdwingen door zijn geweldige spel te combineren met alle facetten van menselijke waardigheid. Hij bespeelde ook de Adjuah Bow, een harp die lijkt op de West-Afrikaanse kora, door hem zelf ontworpen voor zijn nieuwste album 'Bark Out Thunder Roar Out Lightning' (door The New York Times benoemd als beste jazzalbum van 2023).

Ook de getalenteerde nieuwkomer saxofonist **Isaiah Collier** past in het rijtje spirituele free jazz met een boodschap. Hij bewondert saxofonist John Coltrane, staat respectvol in de traditie en weeft Afrikaanse en Braziliaanse ritmes in zijn muziek. Hij speelt ook handpercussie en zingt verdienstelijk. Met zijn groep The Chosen Few bracht hij geladen muziek in eclectische opzet. Iemand om in de gaten te houden.

[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

Terri Lyne Carrington zoekt in haar projecten altijd naar artistieke verfijning. Ook hebben vrouwelijke musici een streepje voor in haar formaties, zoals nu in 'New Standards'. De kwartetbezetting was aangevuld met zang en dans, de oerbronnen van de muziek. Op het festival bracht ze een veelzijdig programma. Op vrijdag was Carrington overigens curator van de Missouri-zaal, waar zij toonaangevend, jong vrouwelijk talent presenteerde.

Drummer en percussionist **Kahil El'Zabar** is al vijftig jaar actief met zijn Ethnic Heritage Ensemble. Daarmee wil hij de geschiedenis en toekomst van de zwarte muziek op zijn eigen manier interpreteren. Een spirituele zoektocht die zich uitte in een boeiende en confronterende oer-blues.

Sensationeel, omdat ze deden wat je van een all-stars formatie verwacht, was het optreden van **Potter/Mehldau/Pattucci/Blake**. Zij maakten zich overtuigend waar in een gloedvolle set. Het touché van pianiste Mehldau lijkt zich met de jaren verder te verfijnen. Hij schitterde in alle facetten van zijn spel.

Myra Melford opende met een spectaculaire solo waarin zij de twintigste-eeuwse pianomuziek leek samen te vatten. Haar ensemble speelde zinderende kamerjazz in een mix van atonaal en free jazz. Melford's creatieve energie leidde tot theatrale muziek met een grote zeggingskracht.

Mark Turner en **Kurt Rosenwinkel** speelden al samen in de jaren negentig. In 2024 bevat hun gerijpte spel alle elementen die hen zo compleet en innemend maken. Ze gaven een ingetogen optreden.

De aanstormende vibrafonist **Joel Ross** kennen we al wat jaartjes. Zijn complexe improvisaties komen steeds beter in balans, hoewel zijn hoge tempi vrij rusteloos blijven klinken. Hij krijgt nu 'concurrentie' van **Sasha Berliner**. Een rij van wel vijftig meter voor de deur van de Yenisei-zaal bevestigde haar doorbraak. Met inventief spel bouwt zij voort op het werk van illustere grootheden en stuurt zij de vibrafoen nieuwe richtingen op. In haar kwintet van 'youngsters' die uitblonden in geavanceerd spel, soleerde tevens altsaxofoniste **Nicole McCabe**.

Een dag later zagen we McCabe terug op hetzelfde podium met haar eigen kwartet. Met haar prachtige toon en muzikale inzicht behoort zij tot de nieuwe generatie...
[vervolg in de rechterkolom...](#)

Milena Casado tijdens de soundcheck. (Foto: Joke Schot)

Isaiah Collier. (Foto: Joke Schot)

tie blazers waar het jazzhart van opbloeit. Haar dynamisch-lyrische spel lijkt op een fusie van Paul Desmond en Chris Potter. Haar duetten met pianist Paul Cornish waren dampende hoogstandjes.

[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

Saxofonist **Walter Smith III** is gepokt en gemazeld. Jarenlang werkte hij op het podium en in de studio als 'sideman' samen met de grootste namen. Gelukkig is hij nu ook leider van een eigen groep. Daarin stelt hij zijn virtuositeit ten dienste van zijn toon en de schoonheid van de melodie. Saxofonist Joshua Redman klom ook nog even bij hem op het podium.

De twee giganten, bassist **Dave Holland** en gitarist **John Scofield** kunnen prima overweg met de 'slechts' tien snaren die hen samen zijn toebedeeld. De goed op elkaar ingespeelde veteranen maakten pure lol zonder wedstrijdgevoel. De uitdaging om samen mooie muziek te maken blijft bij deze twee musici onverminderd groot.

Meer foto's van het North Sea Jazz Festival treft u aan in een fotospecial van Jazzflits die op 25 juli verschijnt.

In 2023 maakte saxofonist Joshua Redman samen met de Italiaans-Amerikaanse zangeres **Gabrielle Cavassa** 'Where are we', zijn eerste album voor Blue Note. Free jazz en lyrische avant-garde waren hem al op het lijf geschreven, maar daar voegde hij nu een poëtische onderlaag aan toe. De zang van Cavassa vormde een verrassende tegenpool. Zingend met een ongepolijste stem, plaatste zij sobere dictie tegenover de vaak bloedstollende begeleiding van Redman. Cavassa zingt tegen de toon aan. Haar stem kenmerkt zich door een licht hees en nasaal timbre. Met een jazzsausje overgoten klonk het Eagles-nummer 'Hotel California' als een tijdloze standard.

Het concert van **Cecile McLorin Salvant** was een 'must' in ons schema. Bij haar eerste noten weet je direct waarom. De belofte van tien jaar geleden is uitgegroeid tot 'leading lady'. Ze doet werkelijk alles om de vele facetten van de vocale jazzgeschiedenis af te stoffen en naar een hoger plan te tillen. Wel vonden we het jammer het gelijktijdige concert van Sting te moeten missen: "Niet allemaal weglopen zo meteen. Ik ga een liedje van hem doen."

Het spel van tenorsaxofonist **Charles Lloyd** is minstens zo indrukwekkend als zijn leeftijd. De 'last man standing' is nog steeds een van de pijlers van de moderne jazz. Ondanks zijn 86 jaren oogt hij energiek en klinkt zijn spel [vervolg in de rechterkolom...](#)

Hans en Candy Dulfer. (Foto: Joke Schot)

vol en vitaal. We kennen zijn lyrische spel waarin hij losjes beweegt tussen blues en mystiek, en blijven onder de indruk van zijn poëtische zeggingskracht. Met zijn Sky Quartet gaf hij een magistraal optreden dat eindigde met een warme ovatie.

In de Madeira-zaal was op zondagmiddag een uniek optreden te zien van **Darcy James Argue's Secret Society**, een achttienkoppig ensemble van geheel andere orde. James Argue boog zich over de toekomst van de bigband en ontwierp daar een nieuw fundament voor. Dat levert een veelzijdig klankbeeld op waarin secties ondergeschikt zijn. Alles is denkbaar en geoorloofd, en staat ten dienste van de ideeën. Deze bigband functioneert als een symfonisch ensemble. James Argue is een alchemist die voor elk uitdaging een goede oplossing heeft. Dat toonde hij in 'Tensile curves', een hypnotiserende suite waarin hij hoeveel vrijheid hij ook neemt, de oorsprong van blues en jazz niet uit het oog verliest. Zonder meer een festivalhoogtepunt.

Ook artiesten uit **Latijns-Amerika** waren ruim vertegenwoordigd in het NSJ-programma. **Avishai Cohen Banda Iroko** is een door contrabassist Cohen samengestelde all-star formatie van muzikanten waarmee hij begin jaren negentig optrad in de clubscene van New York. De onversneden latin-jazz nam je mee naar een wereld die altijd zal blijven bestaan. Cohen genoot zichtbaar van het optreden met zijn oude vrienden in dit opzwepende onderonsje.

De Cubaanse **Gonzalo Rubalcaba** is een pianisten-pianist, maar ook een publiekslieveling. Hij propt zijn spel vol met virtuoze hoogstandjes, maar verwerkt ook een lyrische onderstroom in zijn muziek. Helaas opteerde hij voor een krachtige overdrive die soms naar effectbejag neigde. Niettemin leidde hij zijn aansprekende pianotrio in goede banen.

Harold López-Nussa is een Cubaanse pianist van de jongere generatie. Vorig jaar presenteerde hij met zijn nieuwe kwartet 'Timba A La Americana', zijn eerste album op Blue Note, waarop hij samenwerkt met harmonicavirtuoos Grégoire Maret. Twee grootmeesters die elkaar speels uitdagen tot alles vloeibaar wordt. Maret combineert zijn lyrische spel met galm en elektronica waardoor zijn instrument fraai samenvalt met de Fender Rhodes van de Cubaan, maar ook een 'romantische' lading krijgt. Het illustere duo Toots Thielemans (harmonica) – Rob Franken (Fender) wisten ze echter niet te evenaren.

De jonge Braziliaanse pianist **Amaro Freitas** mag wat mij betreft uitgroeien tot een fenomeen. Deze beminnelijke man zet [vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

zijn muziek in om te helen. Zijn verblijf in de natuur van het Amazone-oerwoud, een voorouderlijke bron zoals hij het noemt, inspireerde hem tot een ode aan het leven. Hij bracht de zaal overtuigend in de ban van zijn missie. In een 'sing along' liet hij het publiek één aangehouden toon zingen, die zijn trio liet dansen alsof niet zij, maar de zangers harmonisch bewogen. Een 'North Sea Jam' concludeerde Freitas grappend.

Meer foto's van het North Sea Jazz Festival treft u aan in een fotospecial van Jazzflits die op 25 juli verschijnt.

Corto.Alto uit Glasgow bestaat uit gemotiveerde jonge honden die een eigen weg kiezen. De groep rond componist en multi-instrumentalist Liam Shortall maakt meeslepend melodieuze eigentijdse muziek. Pianist Fergus McCready debuteerde vorig jaar als leider en presenteert zich nu als temperamentvolle begeleider. The Crusaders lijken herboren in dit virtuoos swingende ensemble. De getalenteerde Spaanse **Milena Casado** geeft het trompetspel een 'groovy' impuls. Haar klank is beheerst, helder, vol en fluweelzacht, vergelijkbaar met Freddie Hubbard en Dizzy Gillespie. Casado beweegt zich tussen eigentijds melodius en free jazz. Een prachtige nieuwe stem.

Het **Ancient Infinity Orchestra**, een vijftienkoppig gezelschap uit Leeds, treedt buiten gebaande paden met theatrale kamerjazz. De bezetting is ongebruikelijk: strijkers, harp, houtblazers en percussie, naast saxen en een ritmesectie. Een bezetting waarmee jazz wordt gecombineerd met eigentijdse muziek. Met oerknallend drama, dat soms ook wordt afgewisseld met oorstrelende poëzie, schijnt het Zweedse **Fire! Orchestra** een nieuw licht op het concept bigband. Ze brengen 'noise' en chaos, zij het wel binnen bepaalde perken. Julien Desprez transformeerde zijn elektrische gitaar bij tijd en wijle tot een pijnbank. Al met al een boeiende geluidssculptuur, maar oordopjes zijn aanbevolen! Anders en iets vertrouwder, klinkt de muziek van de Pakistaanse zangeres **Arooj Aftab**. In haar jeugd kwam ze naast de lokale poëzie ook in aanraking met Westerse (pop)muziek. Ze studeerde muziek in Amerika en creëerde daar een eigen bonte stijlmix van Oosterse en Westerse muziekculturen, maar bleef **vervolg in de rechterkolom...**

Bassist Dave Holland en gitarist John Scofield.
(Foto: Joke Schot)

wel zingen in het Urdu. In Amerika is ze zeer succesvol. Gastoptredens van Ambrose Akinmusire en Joel Ross maakten dit concert extra leuk en spannend.

De Franse contrabassist en componist **Henri Texier** (1945) maakt nog steeds toonaangevend nieuw werk. Ooit was hij pionier in freejazz en avant-garde. Later betrok hij ook niet-westerse muziek in zijn werk. In Rotterdam speelde hij werk van zijn nieuwste album 'An Indian's Life'. Meestal werkt hij samen met zijn zoon Sébastien, die ook nu soleerde op klarinet en saxofoon. Meesterlijke muziek.

Pianist en ensembleleider **Sylvie Courvoisier** trad op met haar nieuwe groep Chimaera. Die groepsnaam fungeert tevens als titel van haar nieuwste album. Haar klassieke opleiding in Zwitserland en haar huidige woonplaats New York, maakt dat zij gemakkelijk verbindingen legt tussen rijkgeschakeerd pianospel en 'snappy grooves'. Het helpt haar om alle denkbare contrasten tussen melodie en abstractie in vormen te gieten. In Chimaera, gebaseerd op een raadselachtig werk van schilder Redon, heeft ze belangrijke persoonlijkheden uit de New Yorkse jazzscene samengebracht, onder wie bassist Drew Gress, trompettist Nate Wooley en Christian Fennesz voor de elektronica.

Tot slot een terugblik op het energieke concert van **Niescier/Reid/Remigi**. De Pools-Duitse saxofoniste Angelika Niescier formeerde dit trio in 2023 met de Amerikaanse celliste Tomeka Reid en de Italiaanse drumster Francesca Remigi, rond haar laatste album 'Beyond Dragons'. De vrije, aan avant-garde gelieerde muziek van Niescier, klonk theatraal en gedreven. Het trio had een krachtige vormtaal waarin de ritmische thematiek voortdurend veranderde. Een uitwerking die goed past binnen de interdisciplinaire aanpak die Niescier meestal hanteert in haar werk.

Het North Sea Jazz Festival beleefde dit jaar een sterke editie met veel ruimte voor traditie, verdieping en vernieuwing. Jammer genoeg ontbrak op de late zondagavond een stevige uitsmijter voor jazzliefhebbers. Verder niets dan lof. Het North Sea Jazz Festival vindt in 2025 plaats op 11, 12 en 13 juli. Vanaf 22 november kunt er kaarten voor kopen.

Roland Huguenin

DAREYN ENSEMBLE**Echoes of the silk road****Bezetting:**

Lina Lee (vocal, Korean percussion set),
Emine Bostanci (kemenche of Istanbul,
Cretan lyra, vocals)

Miran Noh (piano, synthesizer, vocals).

Datum en plaats:

11 juli 2024,

Batavierhuis, Rotterdam.

Het concert van het Dareyn Ensemble was een try-out van een nieuw project. De drie jonge vrouwen van het ensemble groeiden op langs de Zijderoute, vandaar de titel 'Echoes of the silk road'. In het trio ontmoeten een Turkse en twee Zuid-Koreanen elkaar. De Turkse Emine Bostanci is een gespecialiseerd bespeelster van de kemenche uit haar geboorteland en de Kreten-zische lier uit Griekenland. Beide zijn eeuwenoude driesnarige strijkinstrumenten, enigszins vergelijkbaar met de viool. De klank en de muziekcultuur van beide instrumenten liggen dicht bij elkaar. Toegepast in (populaire) Westerse muziek zijn er tal van toepassingen mogelijk. Emine begon haar muziekstudies in Istanbul en kwam in 2016 naar Rotterdam om bij Codarts haar MA te halen.

Pianiste Miran Noh komt uit Zuid-Korea. Zij studeerde klassieke compositie in Seoul. In 2018 kwam ze naar Rotterdam om zich te specialiseren in jazzpiano bij Codarts. Vanaf 2021 is zij actief als pianist, componist en leider van haar eigen groep NOHMI. Zij speelt ook in andere groepen. In haar pianospel maakt zij een fusie tussen jazz en Westerse klassieke muziek. Zij bespeelt ook elektronische instrumenten.

Ook zangeres, slagwerkster en dichteres Lina Lee is afkomstig uit Zuid-Korea. Zij studeert nu drie jaar bij Codarts. In haar zang komen elementen uit de Koreaanse en Westerse zangpraktijk samen. Zij schrijft ook eigen teksten, waarbij zij inspiratie put uit de literatuur, en de Westerse filosofie en beeldende kunst.

Het Dareyn Ensemble. (Foto: Joke Schot)

Aan de vooravond van het North Sea Jazz Festival was het Dareyn Ensemble een aangename muzikale verrassing in het Batavierhuis. De zeer attractieve muziek van 'Echoes of the silk road' is een fusie van invloeden uit het nabije en verre Oosten en het Westen. De drie vrouwen hebben welhaast een perfecte symbiose gecreëerd. Vermeldenswaardig zijn twee stukken van Lina Lee. Die deden de zaal in een tempel veranderen. In 'Dragon' klonk haar hypnotiserende zang. Het nummer slaat op het jaar van de draak, dat in Korea wijst op de complexiteit en schoonheid van het leven. Daarna volgde een ballad opgedragen aan haar oma, die voortleeft als een blad op de wind. Een verstild liedje waarin elementen van oosterse en westerse zang een verbinding aan gingen en dat deed denken aan een melodie van George Gershwin. Rest mij nog een opmerking over het publiek. Dat wist heel goed dat stilte een essentieel onderdeel van muziek kan zijn.

Roland Huguenin

VARIA

Emma Rawicz. (Foto: Gregor Hohenberg)

Emma Rawicz radiospecial

De Engelse saxofoniste Emma Rawicz (22) is een snel stijgende ster aan het internationale jazzfirmament. Ook in Jazzflits dook ze al meer dan eens op. Wilt u nader kennismaken? Het programma Jazzfacts van HR2 maakte een special van een half uur over haar, waarin ze ook zelf uitgebreid aan het woord komt. Ze vertelt onder meer dat ze leert van andere saxofonisten door hun solo's net zolang te beluisteren tot ze deze noot voor noot kan nazingen. Pas dan speelt ze de solo's na op saxofoon en schrijft ze deze op. De Emma Rawicz-radiospecial is hier te downloaden: <https://tinyurl.com/5bwfvepy>.

NJJO viert vijftienjarig bestaan op 12 oktober in Rotterdam

Het Nederlands Jeugd Jazz Orkest (NJJO) bestaat vijftien jaar en viert dit op 12 oktober met een jubileumconcert in Hal4 in Rotterdam. Drie eerdere orkestleiders zijn erbij die avond: saxofonist Benjamin Herman, trompettist Eric Vloeimans en gitarist Anton Goudsmit. Het orkest staat onder leiding van Maite Hontelé en voert het programma NJJO goes Mambo uit. Het NJJO is een bigband van twintig talentvolle jongeren (zeven vrouwen, dertien mannen). Elke twee jaar wisselt het orkest van samenstelling en leider. Trompettiste Maite Hontelé is in 2023 en 2024 artistiek leider en dirigente van het orkest. In april van dit jaar trad de band met veel succes op tijdens het Duitse netwerkevenement Jazzahead! in Bremen. De huidige lichting van het NJJO geeft op 22 december aanstaande het slotconcert in de Melkweg in Amsterdam.

INGEZONDEN

LOEK DIKKER OF NICO BUNINK?

In Jazzflits 421 stelde onze medewerker Roland Huguenin dat Loek Dikker 'de eerste Nederlandse pianist en componist was die een poot aan de grond kreeg in de VS'. Het is maar wat je precies onder 'een poot aan de grond krijgen' verstaat, vindt lezer Marten Mees.

"Wordt daarmee geen onrecht gedaan aan Nico Bunink? Die was een van de twee pianisten, met Tommy Flanagan, op het in 1960 opgenomen album 'Reincarnation' van Charles Mingus. Loek Dikker is in 1960 jazzmuziek gaan spelen, dus kan hij onmogelijk vóór Nico Bunink in de Verenigde Staten zijn geweest als jazzpianist. Bunink vertelde mij eens dat hij in 1958 met Zoot Sims speelde op de openingsavond van de Blue Note in Parijs, Rue d'Artois."

Marten Mees

De redactie van JazzFlits behoudt zich het recht voor om ingezonden stukken in te korten, te redigeren of te weigeren.

AANKOMST OP SCHIPHOL

Aankomst zangeres Sarah Vaughan op Schiphol (6 juli 1958). (Foto: Henk Lindeboom)

DOWNBEAT CRITICS POLL

Al sinds jaar en dag publiceert het blad Downbeat een jaarlijkse 'critics poll'. In het augustusnummer is de uitslag gepubliceerd van de 72ste editie (zie ook pagina 4). Onderstaand een greep uit een aantal categorieën waarop de (meest Amerikaanse) Downbeat-critici hun stem konden uitbrengen:

Record of the Year

Charles Lloyd

The Sky Will Still Be There Tomorrow

Artist of the Year

G: Charles Lloyd

RS: James Brandon Lewis

Male Vocalist of the Year

G: Kurt Elling

RS: Benny Benack III

Female Vocalist of the Year

G: Cécile McLorin Salvant

RS: Sara Gazarek

Jazzgroup of the Year

G: Immanuel Wilkins

RS: Emmet Cohen Trio

Bigband of the Year

G: Maria Schneider Orchestra

RS: Arturo O'Farill Latin Jazz Ensemble

Trumpeter of the Year

G: Ambrose Akinmusire

RS: Keyon Harold

Trombonist of the Year

G: Michael Dease

RS: Jennifer Wharton

Alto Saxophonist of the Year

G: Immanuel Wilkins

RS: Greg Ward

Tenor Saxophonist of the Year

G: Charles Lloyd

RS: Anna Webber

Baritone Saxophonist of the Year

G: Gary Smulyan

RS: Frank Basile

Soprano Saxophonist of the Year

G: Jane Ira Bloom

RS: Isaia Collier

Guitarist of the Year

G: Mary Halvorson

RG: Pasquale Grasso

Bassist of the Year

G: Christian McBride

RG: Mimi Jones

Electric Bassist of the Year

G: Meshell Ndegeocello

RS: Felix Pastorius

Pianist of the Year

G: Kenny Barron

RS: Taylor Egsti

Keyboardist of the Year

G: Herbie Hancock

RS: Cory Henry

Drummer of the Year

G: Brian Blade

RS: Terreon Gully

(G) is een gevestigde artiest; (RS) een rijzende ster.

Lees hier de volledige uitslag:

<https://tinyurl.com/4vuwhy2m>

Charles Lloyd gooit hoge ogen in de Downbeat Critics Poll 2024 (zie hiernaast en op pagina 4). (Foto: Joke Schot)

INGEZONDEN

STRAATNAAMBORDEN

Naar aanleiding van een bericht over een Max Roach Way in New York (Jazzflits 422) attendeert lezer Roelof Etten ons op de straatnaamgeving in de Rotterdamse wijk Zevenkamp:

"In uw Jazzflits las ik, dat onlangs in New York een straat is vernoemd naar de (voortreffelijke) drummer Max Roach. Heel mooi. Maar wist u dat er in de Rotterdamse wijk Zevenkamp volop straten zijn vernoemd naar jazzmusici? Alweer een tijdje geleden ben ik met mijn vrouw op een rustige zondagmorgen naar die wijk gereden en heb ik van diverse straatborden foto's gemaakt. Je treft er straten genoemd naar Toon van Vliet, Wessel Ilcken, Boy Edgar, Cees See, Paul Desmond, Charlie Parker, John Coltrane, Stan Kenton, Ben Webster en Lester Young. Ook is er het Thelonius Monk pad. Tsja, dat is verkeerd! Dat moet natuurlijk Thelonious zijn. Ach ja, kan gebeuren. Wij zijn niet alleen blij met Feyenoord, maar ook met deze wijk. En met Jazzflits!"

Roelof Etten

De redactie van JazzFlits behoudt zich het recht voor om ingezonden stukken in te korten, te redigeren of te weigeren.

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

GLORIA COLEMAN (1931–2010)

De mannelijke orgelisten zijn talrijk in de jazz: Fats Waller (1904-1943), Milt Buckner (1915-1977), Bill Doggett (1916-1996), Wild Bill Davis (1918-1995), Jimmy Smith (1928-2005), Lou Bennett (1926-1997), Jack McDuff (1926-2001), Richard Groove Holmes (1931-1991), Eddie Buster (1932-1999), Johnny Hammond Smith (1933-1997), Baby Face Willette (1933-1971), Jimmy McGriff (1936-2008), Don Patterson (1936-1988), Larry Young (1940-1978). Dichterbij kennen we de Fransman Eddie Louiss (1941-2015) en de Nederlander Herbert Noord (1943-2022). In Nederland speelt pianist Bert den den Brink (°1958) soms orgel. Carlo de Wijs (°1962) is een bekende Hammond-organist. In België heeft Dirk van der Linden (°1969) wat faam op orgel.

Orgelvrouwen zijn er minder. Een bescheiden selectie: Ethel Smith (1902-1996, The First Lady of the Hammond Organ), Trudy Pitts (1932-2010, Jazzflits 339), Bu Pleasant (1933-1989), Shirley Scott (1934-2002, Queen of the Organ). [\(Ik verwijs naar de 4-cd set 'The Legendary Prestige Cookbook Albums' van saxofonist Eddie Lockjaw Davis met Shirley Scott uit 1958 \(Craft CD 00541\).\)](#) Rhoda Scott (°1938, The Barefoot Lady, omdat ze haar pedalen blootsvoets bespeelt) is vooral in Europa bekend. Dan is er nog Amina Claudine Myers (°1942) en in Duitsland is Barbara Dennerlein (°1964) nog zeer actief.

Maar wie kent de orgeliste Gloria Coleman van wie maar een beperkt aantal platen bestaat? Gloria trad op met Sonny Stitt (1924-1982), Lou Donaldson (°1926), Willis Jackson (1932-1987), Jack McDuff (1926-2001), Little Jimmy Scott (1925-2014), Matthew Gee (1925-1979), Cecil Payne (1922-2007) en vele anderen. Bij Stitt en Donaldson speelde Gloria eerst bas en later orgel. Ze was ook pianiste en zangeres en componeerde heel wat nummers.

[vervolg in de rechterkolom...](#)

Coleman op de hoes van 'Sings And Swings Organ' (1965).

Gloria Coleman werd als Gloria Bell geboren in New York op 24 juli **1931**. In **1940** woonde ze aan de 132nd Street in de Bronx, NYC bij haar ouders. Vader was Richard Bell (rond 1904 geboren in Florida) en moeder Ida (rond 1905 geboren in North Carolina). Gloria's eerste instrument was viool, nadien studeerde ze contrabas en piano. Ze vond zichzelf een laatbloeiër op orgel. Haar leraar contrabas was Oscar Pettiford (1922-1960). Nadat ze haar diploma High School behaalde zorgde Pettiford voor enkele optredens bij Duke Ellington, wellicht in de periode **1945** tot 1948 toen hij zelf bij Duke speelde. In **1952** is Gloria te vinden als bassiste bij pianiste Sarah McLawler (1926-2017). McLawler leidde vanaf 1949 haar damesgroep The Syncoettes. Het was McLawler die Shirley Scott, Trudy Pitts en Gloria Bell aanmoedigde orgel te gaan spelen. [\(Classics 5111 is Sarah McLawlers album 'The Chronological', 1950-1953\)](#) Gloria pendelt tussen Philadelphia en Pittsburgh in Pennsylvania, twee steden die vijfhonderd kilometer uit elkaar liggen.

Nadat haar engagement bij McLawler was beëindigd, trok Gloria naar Philadelphia. In **1953** vinden we haar als bassiste, samen met drumster Hettie Smith, bij het orkest van tenorsaxofoniste Myrtle Young & Her Rays. Nadat Myrtle de groep verliet werden het 'The Four Jewels' in **1954**. Dat waren tenorsaxofoniste Wilene Barton (1928-2005), Gloria Coleman, Regina Albright (piano) en Hettie Smith (1925-2019). In november 1954 schrijft The Pittsburgh Courier over de groep: 'The Four Jewels, one of the hottest all-girl combos'. Hettie Smith werd politica in Buffalo en werd actief in het Right To Life Movement, een anti-abortusbeweging.

In **1956** is Gloria bij de Dell-Tones van Della Simpson (1925-2022). Haar echte naam was Della Griffin, de eerste drumster met enige bekendheid. Op 16 maart startten de Delltones een vier weken-engagement in Club Basin Street in Miami's Hotel Sir John, met Gloria Bell aan de contrabas.

In **1958** maakte ze deel uit van de Queens of Jazz.

[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

Volgens een New Yorks huwelijksregister trouwde Gloria in Manhattan in **1959** met de uit Memphis afkomstige George Coleman, de bekende saxofonist, wiens naam ze aannam. Nadien hertrouwde George met journaliste Carol Hollister (1936-2009). In de jaren zestig leidde Gloria haar eigen Gloria Coleman Quartet met haar man George op saxofoon. Gloria verhuisde ook eens naar Chicago om te werken bij pianist Sonny Thompson (1916-1989).

Geleidelijk gaat ze steeds minder contrabas spelen en werden piano en Hammondorgel haar favoriete instrumenten. Ze luisterde veel naar Wild Bill Davis en Jimmy Smith. Ze was een vaste gast in de nachtclub Small's Paradise in Harlem. Het was de eigenaar van de Living Room in East Orange, NJ. die Gloria bijna dwong om piano te gaan spelen in zijn club. Ze was wel weigerachtig, maar nam toch een piano-job aan. Zegt Gloria na enkele dagen: "Boy, I started playin', and after the second night, I said, this is not so bad". Ze bleef vier of vijf maanden piano spelen in de Living Room.

Begin jaren zestig was Gloria pianiste en orgeliste bij gitarist Tiny Grimes (1916-1989) in Cherry's club in Atlantic City, NJ. Ze komt terecht bij saxofonist Sonny Stitt in de Village Gate, NY, de fameuze club waar veel live-muziek werd opgenomen. Denk aan John Coltrane, Eric Dolphy, Stan Getz, Coleman Hawkins en Thelonious Monk, telkens 'Live At The Village Gate' (jaren 1961-1963). (Gloria Coleman was ook in het voorjaar 1982 te vinden in de Village Gate. Ze trad er op met saxofoniste Willene Barton en Bernadine Warren (drums).) Tot aan zijn dood fungeerde Coleman als vaste pianiste bij Stitt (1924-1982). Ze speelde ook in de orgelcombo van tenorsaxofonist Booker Ervin (1930-1970) met Carmen Lacaria (drums).

Thuis studeerde Gloria met haar man George Coleman en zijn beste vriend trompettist Booker Little (1938-1961). Booker was pas 23 toen hij stierf aan uremie, nierversgiftiging. (De zus van Booker (1928-2012), Vera Little, was operazangeres en kwam naar Brussel en Parijs. In Berlijn waar ze de eerste zwarte Carmen was, werd ze uitgescholden.)

Gloria Coleman speelde met Etta Jones (1928-2001), Irene Reid (1930-2008) en Della Reese (1931-2017) en componeerde nummers voor deze zangeressen.
[vervolg in de rechterkolom...](#)

De hoes van het album 'Soul Sisters' met rechts Gloria Coleman (1963).

Joe Lee Wilson (1935-2011) zingt Gloria's 'You make me want to dance' op zijn plaat 'Livin' High Off Nickels And Dimes' met Stafford James (bas) (Oblivion Records, 16 juli 1972). Gloria's 'It's Christmas time' staat op de kerstplaat 'Christmas With Etta Jones' (14-15 mei 1990, Muse MR 5411). Gloria componeerde ook voor Ernestine Anderson (1928-2016) en Bobbi Humphrey (*1950). Ze droeg haar composities dikwijls op aan bevriende jazzmusici als Ike Quebec, Melba Liston, Grant Green en Shirley Scott.

Gloria Coleman overleed op 18 februari 2010 in South Orange, Essex County, NJ. Ze ligt begraven in het Rosedale Cemetery in Orange. Ze was moeder van een zoon en een dochter: George E. Coleman (20 januari 1960) en Gloria L. Coleman (4 augustus 1961).

DISCOGRAFISCHE GEGEVENS

Op 26 april 2024 verscheen op vinyl de heruitgave van Gloria's debuutplaat 'Soul Sisters' in de reeks Verve By Request. Het is het 'Gloria Coleman Quartet featuring Pola Roberts', op **21 mei 1963** opgenomen bij Rudy Van Gelder in Englewood Cliffs. Producer was Bob Thiele. Origineel op Impulse! A-47. Gloria Coleman speelt orgel, haar collega's zijn Leo Wright (altsax), Grant Green (gitaar) en Pola Roberts (drums). Gloria en Pola Roberts (*1938) speelden vaak samen in Branker's, Harlem.

Beluister nu het debuutalbum van Gloria Coleman (1963):
<https://tinyurl.com/4jdy9j7r>

Op **1 november 1963** bracht producer Nesuhi Ertegun het Leo Wright Quartet bijeen voor 'Soul Talk': Leo Wright (1933-1991, altsax), Kenny Burrell (gitaar), Gloria Coleman (orgel), Frankie Dunlop (drums). Gloria's compositie 'State trooper' was een kleine hit (Atlantic/Vortex LP 2011).
[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

In **1965** volgt een tweede plaat onder haar naam, Gloria Coleman Ltd., 'Sings And Swings Organ', als vocaliste en orgeliste, met Ray Copeland (trompet), Dick Griffin (trombone), James Anderson (tenorsax), Ted Dunbar (gitaar) en Charles Davis (drums) (Mainstream MRL 322) (Solid Records 45209).

In **augustus 1976** toert Sonny Stitt met Gloria Coleman in Southern US met een drummer uit Newark. George Jr. reisde mee, hij was zestien.

In **1988** speelt Gloria orgel op Bobbi Humphrey's 'City Beat' (Malaco 1502, nu Solid Records 46249).

In **januari en maart 1990** speelt Gloria orgel op 'Groove Master' van Hank Crawford (altsax), met Melvin Sparks (gitaar), Dr. John (piano), Wilbur Bascomb (bas) en Bernard Purdie (drums). Howard Johnson neemt een baritonsaxsolo op 'Blues for the red boy'. Op dit album staat Gloria's compositie 'There's a way' (Milestone MCD 9182, in de Giant Studios, NYC).

Op **11 en 27 augustus 1992** speelt Gloria op 'South-Central' van Hank Crawford (Milestone MCD 9201, in de Nola Studios, NYC). Op de cd is 'O Holy night' een extra nummer van februari 1990.

Op **6 mei 1994** is tenorsaxofonist Nat Simpkins in de Fox Studios in Rutherford, NJ voor zijn 'Cookin' With Some Barbeque' met Gloria Coleman, Russell Malone (gitaar) en Cecil Brooks III (drums). Op dit album staat Gloria's 'Nicole's waltz', een compositie voor de jongste dochter van Shirley Scott en Stanley Turrentine. Het laatste nummer op de plaat is 'Arnett left town', Simpkins en saxofonist Arnett Cobb (1918-1989) speelden dikwijls samen. Vandaar: 'This album is dedicated to Arnett Cobb' (Muse MCD 5510).

Op **3 en 7 december 2007** neemt Gloria Coleman haar album 'Sweet Missy' op, met op vijf nummers George Coleman Sr. en George Coleman Jr. op drums. Als gast is voor één nummer pianist Dr. Lonnie Smith uitgenodigd. Producer was Pete Fallico, een expert jazz-orgel. (Doodlin' 6).

VARIA ...

Grace's Little Belmont in Atlantic City, New Jersey was een van de zwarte nightclubs die ook jazz programmeerden. Wild Bill Davis was er in de jaren [vervolg in de rechterkolom...](#)

De hoes van het album 'Sweet Missie' (2007).

vijftig en zestig een attractie op het hammondorgel. De affiche vermeldde eens '**Two Girls and A Guy**'. Gloria Coleman als orgeliste, Paula Roberts op drums en saxofonist Harold Vick, een orgeltrio dus.

Gloria schreef de tekst op twee composities van tenorsaxofonist **Hank Mobley** (1930-1986): 'This I dig of you' en 'Home at last'. Mobley speelde ze voor Blue Note op 7 februari 1960 ('Soul Station') en 31 juli 1970 ('Thinking Of Home').

In **1996** trad Gloria op in Newark, NJ, waar ze woonde sinds 1975, in een trio met Jesse Morrison (tenorsax) en Charlie Rice (drums). De echtgenoten van Walter Bishop, Roland Kirk en Gloria Lynne behoorden tot de luisteraars. In Newark trad ze op in de Playbill Lounge, de Key Club, Pitt's Place, Sparky J's en de Front Room.

Op **10 oktober 2008** was Gloria geboekt op het Women In Jazz Festival, georganiseerd door de Trenton Community Music School in Trenton, NJ. Gloria trad tweemaal op tijdens het Women in Jazz Festival in Washington's Kennedy Center.

In **januari 2009** speelde George Coleman Sr. in de Jazz Standard in NYC met zijn Family Legacy Band met Gloria en George Coleman Jr. En met gitarist Eric Johnson, geen familielid. Op **28 april 2009** vond een Women's Jazz Organ Summit plaats aan The Ohio State University. Trudy Pitts, Gloria Coleman en Linda Dachtel speelden orgel.

Gloria speelde een '**Tribute to Shirley Scott**' tijdens een Monterey Jazz Organ Festival. In het kwartet van George Coleman Jr. speelde ze op het Billie Holiday Jazz Festival in Brooklyn, NY. Gloria was ook lid van een groep muzikale streekgenoten, **The Newark Jazz Elders**. Af en toe kwamen die bijeen om te jammen en om jongere jazzmuzikanten te onderwijzen.

Andy McCloud (°1948) was de eerste bassist bij Elvin Jones Jazz Machine. Zijn laatste optreden was samen met George Braith in Fat Cats op 17 mei 2010. Andy stierf op 24 mei drie maanden na Gloria. Gloria werkte dikwijls met McCloud samen. [vervolg op de volgende pagina rechtsboven...](#)

JAZZWEEK TOP DRIE

15 juli 2024

1 Etienne Charles

Creole Orchestra ft. Rene Marie
(Culture Shock Music)

2 Conrad Herwig

The Latin Side Of McCoy Tyner
(Savant)

3 Antonio Adolfo

Love Cole Porter
(AAM Music)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(www.jazzweek.com\).](#)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofddirecteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Jan-Wouter Alt, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Carrette, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Frank Huser, Eric Ineke, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Jaap Lampe, Herman te Loo, Jan J.

• Mulder, Gijs Ornée, Milan Popov, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Marcel Schikhof, Joke Schot.

Webbeheerder: Erik van Doorne, Masters of Media. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

Ook saxofonist **Herbie Morgan** (1929-2013) werd soms door Gloria Coleman ingehuurd.

Zij schreef ook een boek: '**Poems and Poetry**'. Het bevatte verhalen over Eddie Jefferson, Horace Silver, Elvin Jones en Gene Ammons.

Ik vond geen gedetailleerd spoor van Gloria's optredens in Oslo, Noorwegen en in Stockholm, Zweden. George Coleman Jr. verwees me naar de weduwe van gitarist Paul Weeden (1923-2011), met wie de tournee van Gloria in het Noorden zeker is doorgedaan, wellicht eind jaren tachtig. Na vier telefoontjes helaas geen antwoord van de Noorse weinig energieke Gunn Opsahl Weeden (°1945). Vibrafoniste Terry Pollard (1931-2009) was de eerste vrouw van Paul Weeden.

Op YouTube is een '**Gloria Coleman Memorial Video**' te zien. Je ziet haar aan het werk, met veel foto's van haar familie en vrienden en met musici met wie ze goede relaties had. De lofrede werd geschreven en voorgelezen door schrijver en dichter Amiri Baraka (1934-2014). Die is beter bekend als LeRoi Jones. Hij schreef in 1963 sociale geschiedenis in zijn 'Blue People: Negro Music in White America'.

Bekijk hier de 'memorial video' over Gloria Coleman:

<https://tinyurl.com/mwstm4mn>

In 2019 verscheen op initiatief van zoon **George Coleman Junior** – hij beheert de muzikale nalatenschap van de familie – een anderhalf uur durende film over de familiegeschiedenis: 'Coleman Family Legacy; Another Kind Of Soul'.

Erik Carrette

De auteur dankt Alan Westby, Ria Wigt, Pete Fallico en George Coleman Jr. voor hun medewerking.

VERTREK VAN SCHIPHOL

De Dutch Swing College Band vertrekt op 17 juli 1961 voor een tournee van drie maanden naar Zuid-Amerika.
(Foto: Jac. de Nijs)